

ТИЖНЕВИК - REVUE HEBDOMADAIRE - TRIDEN'T
UKRAINIENNE

Число 5 (411) рік вид. X. 11 лютого 1934 р. Ціна 2 фр. Prix 2 fr.

Париж, неділя, 11 лютого 1934 року.

Кров пролилася на вулицях Парижа. Тяжкі часи переживає Франція. Ми, українські емігранти, що знайшли собі притулок на гостинній землі французького народу і глибоко йому за ту гостинність вдячні, живемо своїми інтересами, своїми справами. Стоїмо ми осторонь од внутрішнього життя країни, в якій перебуваємо, ніколи в найменшій мірі не дозволяємо собі втручатися в нього.

Але сердечне почуття приязни і вдячності не дозволяє нам зоставатися байдужими до тих гірких подій, які замутили спокій, повели за собою криваві жертви і викликають тривогу.

В гірких сьогоднішніх обставинах не можемо стримати виразів співчуття.

А разом з тим маємо тверду надію, що здоровий розум французької нації, її пошана глибока до законности і любов до порядку допоможуть їй перебороти всі труднощі тої кризи, яку вона так боляче переживає, і знайти правдивий шлях до виходу з неї.

До теми « проблема виховання молоді » *)

Давно вже пора підняти це питання національного виховання наших дітей на чужині, особливо тих, що загубили вже своїх батьків, яких тяжке еміграційне життя рано звело в могилу.

Наприклад, серед моїх знайомих в 1924 р. помер один хорунжий і залишив сина й дружину. Далі помер один поручник і залишив дружину і троє дітей. В 1932 р. помер один сотник і залишив двох хлопців і дружину. Нарешті в 1933 р. помер один поручник, який знову-ж таки залишив сина й дружину. І скільки їх ще вмірає — невідомих наших сірих вояків Української Армії. Майже кожне число «Тризуба» приносить один, а то й кілька некрологів. Та й чи всі некрологи ще знаходять там своє місце...

Відходять від нас наші борці. Шкода велика, коли вмірає молода людина, яка могла б ще віддати батьківщині велику послугу. А ще більший жаль бере, коли подумаєш, що заступити їх нікому, часто ніхто не залишається після них, хто б став на їх місце на службі рідному краю.

Як-же так, здивуєтесь, не буде кому їх заступити, коли і той, і другий, і третій залишили по собі одного, двох, трьох синів? Чи-ж не сядуть вони на лавках вільних українських шкіл закордоном і чи не виробляться на свідомих українських громадян? Чи не стануть вони на місця своїх батьків в шерехи українського війська, коли покличе їх батьківщина?

В тім то й біда, що дуже часто — і ні те, ні друге, ні третє. Бо дуже часто наші вояки залишають по собі не д р у ж и н у , а просто ж і н к у , до того ще й чужої національності, і вона виховати дітей на свідомих українських громадян не може. Знаю багато таких жінок чужої національності у наших емігрантів. Часто тільки перед шлюбом така жінка виявляє велику охоту до української мови. Дочекається така родина сина і тішиться батько, що буде тепер кому переказати свої ідеали, що буде кому передати заповіт продовження боротьби за волю рідного народу. Радіє батько і пильно вчить свою дитину рідної мови. Але коли рано хлопець говорить «хліб», то ввечері, як батько прийде з роботи, вже чує «хлеб». А що буває з дитиною в такій родині, коли батько від'їде з дому на тиждень, на місяць? Хоч дитини цурайся! А ксли вже помре такий наш емігрант, то без опіки над його дітьми цілого суспільства українського, діти його назавше будуть загублені для України.

Серце кровю обливається, коли ви бачите, як син вашого найближчого тсвариша, син активного борця за Українську Державу, щс за волю рідно о краю пролив був свою кров, цей син — не знає мови свого батька і говорить мовою найлютішого ворога України.

І тсму треба лише вітати підняття п. Полтавцем в його статті «Проблема виховання молоді» питання національного виховання

*) «Тризуб», ч. 43 (401) з 26 листопада 1933 р.

дітей українських емігрантів, і особливо дітей тих з наших емігрантів, які вже навіки відійшли від нас. А завданням цього виховання має бути створення нових, молодих кадрів свідомих і твердих духом будучих борців за державність України.

Питання — як тільки це зробити?

Д. Лимаренко.

Барановичі.

П'ята сесія Ради Українського Центрального Комітету в Польщі*).

III.

Другий день засідання 5-ої сесії Ради УЦК було розпочато дискусіями над справозданням Головної Управи УЦК і її центральних органів. Належить тут ствердити, що біжуча сесія Ради досить уважно поставилася як до діяльності самої Головної Управи УЦК, так і до всіх проявів життя і потреб української еміграції на місцях. Виявила вона належну їй ініціативу і в своїх резолюціях та директивах дала багато дорогихказів, якими має йти в майбутньому життя української еміграції у Польщі. П'ята сесія Ради УЦК звернула особливу увагу на «молодий еміграційний доріст», як названо підростаючу українську еміграційну молодь, якого у Польщі налічується на сьогодні до 2.800 чол. Подбати про цей доріст, зміцнити його фізично й національно, то значить замінити ним тих, що вибули з наших рядів, то значить гідно й міцно тримати прапор визвольної боротьби в будучині. В цьому напрямку, як вже констатовано нами перед тим, багато зробила культурно-освітня секція Головної Управи УЦК, реорганізуючи і підіраючи українське шкільництво в Станиці, засновуючи на периферії дитячі садки, українську школу у Варшаві і т. д. В цьому напрямку зробив поважний крок і Відділ УЦК в Перемишлі, приступивши до будови заборонки для найбідніших українських дітей у Перемишлі. В цьому-ж напрямку тако-ж провадиться праця і де-якими громадськими організаціями, вимовним прикладом чого є діяльність Союзу Українок-Емігранток, заснований ним «дитячий клуб», систематично організовані «традиційні» вже і дуже успішні «ялинки для дітей», «дитячі Шевченківські свята» й т. д. П'ята сесія Ради УЦК сконстатувала потребу ще більшої активізації опіки над українськими еміграційними дітьми, ствердила необхідність заснування при Головній Управі УЦК спеціального «дитячого фонду», який уможливив би ще більшу інтенсифікацію належного виховання української молоді як в центрі, так і на периферії.

Перед культурно-освітньою секцією Головної Управи УЦК поставлено додаткові і поважні завдання. П'ята Сесія Ради УЦК сконстатувала рівно-ж, що сьогоднішнє життя української еміграції на місцях вимагає більш, ніж коли, тісного зв'язку поодиноких осередків з Головною Управою УЦК. Створити живий контакт периферії з центром при допомозі чи то самих-же членів Головної Управи, чи її «подорожуючих представників» — чергове і невідкладне завдання, залежне від фінансових засобів, але вимагаюче реалізації в розмірах ширших від тих, в яких реалізувалося воно до цього часу.

П'ята сесія Ради УЦК підкреслила потребу активізації самовистачальності і самооподаткування в житті української еміграції у Польщі.

* Див. «Тризуб» ч. 1(497) з 7.І. 1934 та ч. 4(410) з 4.ІІ. 1934.

Поодинокі докладчики в своїх проровах підкреслювали, що сьогодні, коли навіть красиві організації, які в своїй діяльності можуть надіятися на широке підпертя власного громадянства, стремлять до самовистачальності, українська еміграція на місцях тим більш мусить взяти курс «орієнтації на власні сили», не оглядаючися на мізерні фінансові засоби Головної Управи УЦК і попрощавшись раз на завжди з системою «еміграційної емеритури».

Купівля Головною Управою УЦК землі біля Української Станції в Каліші, купівля парцелі землі Відділом УЦК в Перемишлі для будови захоронки для дітей, створення Головною Управою УЦК резервового фонду і т. д. — це яскраві приклади «орієнтації на власні сили» і продуктивної та рентовної витрати фінансових засобів.

П'ята сесія Ради УЦК зупинилася і на цілій низці інших питань, зафіксувавши їх в своїх резолюціях, побажаннях та директивах Головної Управи УЦК.

Після всебічного обговорення справ, зв'язаних з життям Української Станції в Каліші, які заслуговують на те, щоби на них зупинитися окремо, Рада заслухала доклад п. М. Ковальського про плани діяльності Головної Управи на 1934-35 р. В рямцях організаційної секції проєктують Головна Управа УЦК скликання 3-го з'їзду делегатів української еміграції у Польщі, інструктування життя еміграційних організацій на місцях, поширення організації прямиювання до більш тісного контакту Головної Управи з її органами на периферії і т. д.

Культурно-освітня секція ставить перед собою: переведення стислої реєстрації дітей, клопотання про здобуття фінансових засобів на шкільну справу, поширення низки дитячих садків, відкриття шкілок, забезпечення периферії літературою, з окрема часописами, поповнення бібліотек, рухомих і сталих, організацію академій, відчитів та рефератів у Варшаві, організацію радіо-рефератів та концертів, допомогу бурсі в Перемишлі, підшукування засобів до поліпшення матеріального стану станичних шкільних закладів і т. д.

З ділянки інших секцій належить підкреслити проєктовані в планах діяльності Головної Управи УЦК низку заходів, скерованих до поліпшення матеріального забезпечення українських інвалідів, здобуття коштів на будову захоронки для українських дітей у Перемишлі, побільшення дитячого притулку в Українській Станції, дальшу розбудову сітки дитячих садків, продовження видачі хліба для безробітних емігрантів у Варшаві і т. д.

Належну увагу в планах діяльності на наступний рік присвятила Головна Управа УЦК і справі правної допомоги українській еміграції у Польщі, як тако-ж і справі Української Станції в Каліші.

Перелічувати тут і без того вже довгий реєстр проєктів було б може і зайвим. Підкреслити одначе тут належить те, що Головна Управа УЦК в проєкті своєї праці всебічно узяла до уваги потреби української еміграції у Польщі. А з другого боку, належить тут мати на увазі й те, що реалізація більшости з цих проєктів оперта на збільшенні фінансових ресурсів Головної Управи УЦК і на всебічній співпраці з нею її органів на місцях. І перше, і друге покладає на українську еміграцію у Польщі додаткові і відповідальні обов'язки.

Сесія Ради УЦК одноголосно затвердила і кошторис Головної Управи УЦК на 1934-35 рік. З головних його позицій належить відмітити проєктовані видатки на утримання Української Станції в Каліші — 66.000 зол., на сталі допосмоги українським воєнним інвалідам — 66.000 зол., на допомоги українським емігрантам і емігрантським громадським організаціям — 21.620 зол., на потреби культурно-освітні — 2.330 зол., на допомоги заслуженим українським старшинам — 10.800 зол. і т. д.

Сесія Ради УЦК докладно зупинилася і на справі 3-го з'їзду представників української еміграції у Польщі. Вислухавши доклади про заходи Головної Управи в напрямку відшукування грошових засобів на скликання з'їзду, Рада ствердила відсутність злої волі з боку Головної Управи

що-до нескликання делегатського з'їзду і наявність заходів до його скликання. Рада ствердила рівно-ж потребу як найскоршого скликання з'їзду і закликала Головну Управу напружити всі зусилля, щоби з'їзд одбувся.

Вільними внесками був вичерпаний порядок денний нарад 5-ої сесії Ради УЦК, після яких послідували доклади: проф. Р. Смаль-Стоцького — «Міжнародна політична ситуація», інж. В. Шевченка — «Становище на Великій Україні» і д-ра Л. Чикаленка — «Акція допомоги голодуючим на Україні».

І. Липовецький.

5-ий черговий з'їзд Т-ва б. Вояків Армії УНР у Франції

II.

Наступною точкою порядку денного був доклад Управи про діяльність за 1933 рік. За браком місця подаємо його зкороченим.

Минулий рік був для діяльності Управи Товариства дуже тяжкий. Криза й безробіття важким тягарем тиснула на загал членства, впливаючи негативно як на моральний, так і на матеріяльний його стан. Непевність у відношенні заробітку, постійна загроза лишитися без праці й без засобів для існування викликали занепокоєння й моральне пригнічення серед великої частини членства. З другого боку, безробіття та зменшення заробітків негативно відбилися на поступленнях до каси Т-ва, що утруднювало нормальну працю Управи Т-ва. Не зважаючи на всі ці несприятливі для діяльності Управи обставини, остання прикладала всіх зусиль, щоб зберегти моральну і матеріяльну силу Т-ва, усунути ті моменти, які здібні були її підірвати.

Головним завданням Управи в минулому році було поалагодження наслідків безробіття — старання про забезпечення працею безробітних членів, поалагодження справ допомоги для них і т. и. За винятком кількох випадків, коли Управі було відмовлено у її заходах що-до приміщення наших безробітних, все-ж за цей рік вдалося за допомогою керівників наших філій і безпосередніми зв'язками влаштувати на роботу коло 12 чоловік. Так само і безпосередніми заходами Управи і через посередництво франц. Федерації та бельгійських комбатантів вдалося залишити при праці до 20 чол.

На цім місці Управа вважає необхідним принести сердечну подяку як французькій Федерації і бельгійським інвалідам, так і уповноваженому Т-ва в Шалеті полк. Татарулі і його дружині, уповноваженому Т-ва та голові Громади в Кнютанжі за їхні зусилля що-до влаштування наших безробітних на роботу. З окрема щира дяка як Шалетській Громаді так і Громаді в Кнютанжі за доброзичливе вілношення бо безробітних членів Т-ва.

На сьогоднішній день в Управі зареєстровано 7 чол. безробітних, з яких двос ме нають допомоги в безробітті, решта має. Крім того, є троє безробітних, що не мають дозволу на працю.

За цей рік видано допомог лише на суму 559 фр. 10 с., тоді як бюджетом передбачено 1.020 фр. Але це сталося тому, що передбачені поступлення зменшилися в цьому році на 2.533 фр. проти бюджету. Допомоги-ж хворим по мірі можливости Управа продовжувала видавати, хоч в зменшеному розмірі.

За минулий рік прийнято нових членів 17. Вибуло 10, з них 6 з власного бажання і 4 по постанові Управи або філій.

*) Див. «Тризуб» ч. 2(408) з 21. I. 1934.

Трагічно загинув в Ліоні один із старших членів Т-ва, сотн. Іван Горбатенко, який своєю працею на ниві національної роботи придбав пошану і любов. Втрата ця велика не тільки для Ліонської колонії, але і для цілого Т-ва б. Вояків, бо своєю енергією невтомно, працездатністю та витривалістю спричинився він до розвитку роботи Т-ва. Нехай буде йому легкою чужа земля!

В и с т у п и У п р а в и Т - в а . За минулий рік Управа Т-ва— 28 січня взяла участь спільно з паризькою Громадою в організації свята 22 січня; 25 березня організувала в Парижі спільно з Генеральною Радою Союзу свято Шевченка; 13 травня влаштувала великий концерт-баль на користь інвалідів; 25 травня прийняла участь у жалібних церемоніях з нагоди роковин смерті Пана Головного Отамана С. Петлюри; в жовтні місяці організувала на пошану Пана Головного Отамана А. Лівичького прийняття.

З кожним роком як Управа Т-ва, так і її філії зав'язують тісніші зносини з місцевими комбатантами, що дає змогу успішно виконувати одне з головніших завдань наших — національну пропаганду.

З окрема сильно поглибшали стосунки Т-ва з французькою Федерацією, до якої входить Т-во, та з бельгійськими інвалідами. У всіх справах, які доводилося переводити Управі Т-ва, а саме: справи влаштування на роботу, справи допомог у безробітті, рекомендації, злагодження ускладненень в отриманні документів і т. и., Управа користалася як найактивнішою допомогою цих організацій.

В цьому році Т-во брало участь у таких чужинецьких церемоніях: 16 січня — участь у церемонії запалення вогню на Могилі Невідомого Вояка, з прапором Т-ва та філії в Кнютанжі;

5 березня—участь з прапором Т-ва в урочистій службі Божій, влаштованій «Круа де фе е Бріскар»;

19 березня — ген. О. Удовиченко та секретарь М. Ковальський їздили до Женеви на міжнародній комбатантській мітинзі, де склали на руки президії мітингу декларацію від українських б. вояків, яку було надруковано в місцевій швейцарській пресі;

1 липня — було представлене Т-во на франц. вечірці комбатантів XIII і XIV ар. Парижа, де співав тако-ж хор Т-ва.

У вересні міс. Т-во поробило заходи перед Федерацією що-до голодової акції, внаслідок чого конгрес СИМАК'у прийняв по цьому питанню резолюцію;

11 листопаду — делегація Т-ва з прапором прийняла участь в урочистому параді свята Перемоги;

29 грудня — делегація Т-ва прийняла участь у церемонії запалення вогню Федерацією на площі Етуаль.

Так само постійно представник Управи приймав участь в засіданнях Ради Федерації, а під час влаштування франц. вечірки 1 липня XIII і XIV ар. Парижа, секретарь Т-ва був запрошений до участі в комісії, яка цю вечірку влаштовувала.

В цьому році, із-за браку матеріяльних засобів, не могла Управа вислати на з'їзд Федерації свою делегацію в Сален-де-Жіро. Цей з'їзд постановив надати голові Т-ва ген. О. Удовиченкові гоноровий диплом Федерації, що рівнозначне званню почесного члена Федерації франц. комбатантів. Цей факт Управа повинна одмитити з окрема, особливо з тих причин, що Федерація одзначила нашого голову нарівні з небагатьма французами — членами Федерації.

Ф і д а к і С і а м а к . Т-во розпочало акцію по підготовці участі українських б. вояків в працях ФІДАК'у. Наше становище, як еміграції, перешкоджає нам багато з боку державно-формального, бо статут ФІДАК'у базується на принципі існування держави. Одне вже перші заходи Управи перед минулою президією ФІДАК'у дали далекойдучі результати, наслідком яких одкрилися перспективи поставлення на порядок денний ФІДАК'у питання про участь і українців. Для того, щоб питання нашої участі могло пройти, потрібна довша підготовка більшості

національних делегацій, що входять до складу ФІДАК'у, чим і зайнялася Управа Т-ва.

Що-ж до СІАМАК'у, — цієї другої міжнародної організації, хоч меншої по кількості членів і по своєму значінню, — Т-во через свої зв'язки у Федерації змогло зв'язатися і з нею в конкретній справі, а саме голоду на Україні. Черговий конгрес цієї Федерації прийняв резолюцію, що протестує проти голоду на Україні, яку потім було передано до Ліги Націй.

Д а л е к и й С х і д . Управа Т-ва нав'язала контакт з нашими земляками на Далекому Сході, особливо з українцями, що перебувають у Шанхаю. Виникла навіть думка про заснування в Шанхаю групи бувших воєнків Армії УНР, для чого Управа зробила відповідні заходи.

К о р п о р а ц і я Л и ц а р і в З а л і з н о г о Х р е с т а . Ідучи на зустріч бажанню деяких лицарів Залізного Хреста, що не пішли до новозаснованого Союзу Лицарів Залізного Хреста з полк. Дубовим на чолі, т. я. цей союз не відповідає встановленим засадам, Управа Т-ва постановила допомогти утворенню при Т-ві «Корпорації Лицарів Залізного Хреста», організації, що мала б своєю метою об'єднати лицарів орденна, провадити продуктивну роботу і достойно репрезентувати орденську організацію тут у Франції. Підготовча робота для заснування цієї організації вже почалася і треба сподіватися, що в скорому часі нова організація почне своє життя.

Г р у з и н с ь к і к о м б а т а н т и . В цьому році за активною допомогою Т-ва повстала грузинська організація б. комбатантів, на чолі якої став полк. Цхакая. За рекомендацією нашого Т-ва їх прийнято до складу Федерації, де знаходиться і наше Т-во. З грузинською організацією Т-во підтримує тісний контакт.

Ф і л і і т а з в ' я з к и Т - в а . Життя філій та зв'язків не припинялося не дивлячися на матеріальну скруту та психичні наслідки безробіття. Витримали вони тяжкий іспит, що життя поставило перед ними.

Ф і н а н с о в и й з в і т . Зменшення поступлень до каси Т-ва негативно відбилосся на праці Управи. Ухвалений 4-им з'їздом кошторис поступлень і видатків в сумі фр. 9.660 було виконано з дефіцитом в сумі фр. 1.927,50. Таке зменшення поступлень примусило Управу зменшити тако-ж видатки. Управа примушена була уділювати й минулий рік коштан на закінчення будівель і будування нових. Через це довелося зачекати із сплатою частини боргу франц. Федерації й зятягнути нову позичку в 1.225 фр.

В минулому році до каси поступило: фр. 9.256,10. Бюджетом було передбачено 9.660 фр. поступлень, а в дійсності поступило лише 7.732,50 фр. (не рахуючи позички в 1.225 фр. та переходових сум в 298 фр. 60 с.). Таким чином виявився дефіцит в 1.927 фр. 50 с., який фактично не існує, бо Управа, передбачаючи зменшення поступлень, рішуче зменшила видатки.

Видатки становлять 9.231,11 фр., готівка на 1. XII 1933 р. — 24,99 фр., разом — 9.256,10 фр.

Х у т і р Т - в а . В минулому році на хуторі Т-ва було закінчено цілковито хату й збудовано хлів для живого інвентаря.. Всю працю виконував перебуваючий в той час на хуторі інвалід п. Лузанів за частинною допомогою членів Управи. Винагороджувано лише працю спеціалістів, що тинькували кімнату.

З загальної суми видатків, на хутір було витрачено фр. 4.239,16. На експлоатацію хутора уділено Т-вом 1.427,35 фр.. З цієї суми повернулося до каси Т-ва 707 фр. Зараз мається на хуторі 28 курей і 7 расових кріликів, разом вартістю в 1.000 фр. Отже експлоатація хутора, не зважаючи на те, що це є перший рік, не дала Т-ву втрат і при відповід-

ному догляді на місці вона може давати невеликий прибуток для інвалідів, що хутір доглядатимуть.

Бюлетень Т-ва б. Вояків Армії УНР. Згідно з своєю постановою, Управа почала з 1-го жовтня випускати бюлетень Т-ва, що мав би виходити регулярно 1-го кожного місяця. Випущено вже три бюлетеня. На наступний рік Управа проєкує розширити самий бюлетень, утворивши для його редагування спеціальну комісію.

Хор Т-ва б. Вояків. Хор Т-ва у минулому році з огляду на загальну економічну кризу не міг розширити своєї роботи. прсте не обминав можливостей виступати в Парижі: 25 березня — на концерті в честь Шевченка, 13 травня — на концерті-балі, влаштованім Т-вом, 1 липня — на вечірці франц. комбатантів. Крім того, хор Т-ва постійно співає в Українській Православній Церкві.

(Далі буде)

М. К.

---

3 міжнароднього життя.

Дві промови.

Говорили — Сталін і Гітлер; перший — на 17-му з'їзді своєї партії в Москві, другий — на засіданні імперського рейхстагу, скликаному в день першої річниці існування нової германської влади. Кожний з них говорив про своє і найбільше — для внутрішнього вжитку; обидві промови начеб-то не дають нічого нового, що не було б відомо всім і раніше, але ними зацікавилась світова політична опінія, бо являються вони до певної міри, так мовити, координаційними точками на заплутаних шляхах міжнародніх взаємовідносин.

Промова Сталіна — довга, нудна, дубовата; не дурно комуністичні його со-партійці говорили колись про нього, що в його голова найбільше пристосована для того, щоб нею горіхи розбивати. В ній всякого жита по лопаті: і квазі історичне прирівняння сучасної Германії до античного Риму, а слов'ян до старовинних варварів, що той Рим розбили; і псевдо-соціологічний аналіз боротьби капіталізму з соціалізмом та часткове уподоблення західніх буржуїв до свиней і т. и., над чим спиняться тут не будемо. На увагу заслуговує та частина промови, що торкається закордонної політики ССРСР, та яка наявно продиктована, а може і впрост написана більшовицьким майстром пактових справ тов. Литвиновим, що за останній час так само, як і тов. Сталін, подекуди став слов'янином, виказуючи свою саму несумнівну l'âme slave там, де вона ще не зовсім вийшла з моди, як, скажемо, в Середній Європі.

Лейтмотив Сталінської мови є **с т р а х**, що тепер особливо переслідують більшовиків і вдень і вночі, кожної хвилини, страх, перед тими міжнародніми чинниками, які гадають, що слід, як каже совітський вождь,

організувати війну проти ССРСР, перемогти його, розподілити його території, покориставшись при тому на його рахунок.

Ворогів своїх бачить Сталін на Сході і на Заході:

Було б помилкою, — констатувати він, — гадати, що це лише в певних військових колах Японії існує така думка. Нам відомо, що й командні верстви деяких європейських держав плекають аналогічні проєкти.

Совіти, — як це без перестанку повторює Сталін у своїй промові, — війни не хочуть, бо, по-перше, вони — пацифісти, а по-друге, вони бояться за своїх противників. А саме, — такого роду війна проти совітів, на думку московського вождя, —

— без всякого сумніву була б найнебезпечнішою війною для

буржуазії. І не тільки тому, що народи совітського союзу би-лися б до останньої людини, аби зберігти здобутки революції. Вона була б найнебезпечнішою тому, що точилася б не лише на фронті, але й у запіллі, на території совітських противників. І хай панове буржуї, — пробус жартувати Сталін, — не гніваються на нас, коли другого дня після війни багато урядів, що сьогодні так щасливо царюють «милістю Божою», та їх при-ні — зникнуть без сліду.

Це — на страх ворогам. Для заспокоєння-ж своїх у тій «тяжкій та складній боротьбі за мир», яку начеб-то ведуть совіти, Сталін розрахо-вув на такі речі:

По-перше, — на економічну й політичну могутність ССРСР, яка все збільшується.

По-друге, — на моральну підтримку робітничих верств всіх країн, бо вони широко зацікавлені в додержанні мира.

По-третє, — на здоровому розумі тих держав, що з тої чи іншої причини не зацікавлені в тому, щоб був порушений мир, а навпаки, мають охоту розвинути свої комерційні зносини з таким коректним партнером, як совітський союз.

І по-четверте, нарешті, — на совітській могутній армії, що готова боронити країну від кожного нападу з-зовні.

Чи вірити сам Сталін тому, що він говорить, не знати. Може й вірить, на світі і таке буває. Але, що населення ССРСР, навіть комуністичне, то-му не вірить, це вже напевно. Автор цих рядків в той самий день, як їх писав, бачив блискучу ілюстрацію економічної могутності ССРСР — ли-ста комуніста з совітів до його родича-емігранта. В тому листі стоїть:

Пришли нам, будь ласка, кілька го-лок та дві-три катушки ниток, бо цього краму в продажі ми поки що не маємо.

Отаким багатий ССРСР, отой коректний комерційний партнер Європи. Бо-ж і слова «поки-що», явна річ, вставлено для цензури.

Далі Сталін обчислює своїх європейських приятелів і ворогів. З Туреччиною і з Італією взаємовідносини добрі. З Францією та з Поль-щею — поліпшилися, хоч у цієї останньої небезпечний антисовітський дух ще не вивітрився. З Малою Антантою та з Фінляндією, слава Богіві, підписаний договір про не-напад. Про Сполучені Штати, — що зносини нав'язано, про Англію — нічого, бо це, може, як раз та країна, де «ца-рюють милістю Божою». Найбільше присвячено слів Германії, в якій, коли вірити Сталіну, осаточно перемогла течія «нової» східної політики, спрямованої на розділ Росії. Германія стала загрозою миру, вона веде Європу до прірви, а тому ССРСР, єдина широко пацифістична держава, по-боюючися, мовляв, не стільки за себе, скільки за централістичні держави, склала ряд миролюбних пактів, перейшла до табору антиревізіоністів, являється зараз сторожем Версальського договору. Совіти, по словах Сталіна, стовп і твердиня миролюбства в Європі, а так само і в Азії, де роллю Германії грає другий совітський ворог — Японія.

Яку реакцію викликала промова московського вождя? В Азії вона начеб-то спричинилася до прискореного поліпшення китайсько-япон-ських взаємовідносин. Відносини ті взагалі йшли до ліпшого й до неї, але лише після неї голова китайського уряду Чен-Кай-Шек зважив по-трібним публічно проголосити, що Китай та Японія в майбутньому ма-ють спільними силами поборювати московський комунізм. Що-до Японії, то вона устами своїх відповідальних політиків, на цей раз уже в парламен-ті, проголосила, що до війни з ССРСР вона готова кожного дня, коли це буде потрібно.

В Європі на промову Сталіна властиво не реагували ніяк, просто її зареєстрували, як черговий ординарний большевицький виступ. Зро-били це — де коректно, де — з усмішкою чи з офіційною ввічливістю, в

залежності від форми зовнішніх зносин з ССРСР. Навіть у Франції, де газет де-разд совіти мають де-що приятелів, така газета, як «Le Temps одночасно з промовою Сталіна й статтею про неї, примістила й иншу статтю під заголовком Crise russe, де нещадно критикує фінансове ставовище «когеєт-ного партнера». Але найцікавіше те, що сам Гітлер у своїй промові в рейхстазі, говорячи про ССРСР, не одповів Сталіну ані словом, що-до «нової» германської політики. Він говорив про те, що буде нищити комунізм у себе й далі, але про те, чи хоче чи ні поділити територію ССРСР—ані мурк, розумій, мовляв, як знаєш, так як тобі до вподоби. Взагалі, як то справедливо було зауважено пресою, промова Гітлера цікава не тільки тим, що він сказав, але й тим, про що він уважав потрібним промовчати.

Германський канцлер говорив не довго, ясно й точно, бо лише про те, що він хотів поставити перед світом. Він так само, як і Сталін, зробив огляд міжнародніх взаємовідносин Германії, але зробив то в конкретних тонах. Англії він дякує за посередництво та прихильне ставлення, Франції — пропонує безпосередні пересправи та згоду що-до Саарської області, а по-за тим і договір про не-напад; Австрії не пропонує нічого і вказує, що кордонні стовпи між двома німецькими державами не можуть припинити спільного для тих держав руху — на цей раз гагенрейцерського. Про польсько-германський договір германський вождь сказав знаменні слова:

Германія та Польща мусять замиритися з фактом взаємного їх існування. Буде тому ліпше, щоб стан річей, який не міг бути вирівняний на протязі тисячі літ і не буде вирівняний і після нас, був би на сьогодні упорядкований в такий спосіб, щоб пішов на найбільшу користь для обох народів. Вважав я тому за ліпше зробити справу в ширій та в одвертій розмові, продискутувати проблеми, що торкаються обох держав, замість того, щоб цю справу доручити комусь третьому чи четвертому. Зрештою хай розходження між нашими державами будуть які хоч. Але спроба вирішити їх військовою акцією з її катастрофічними наслідками не була б урівноважена жадним здобутком, хоч би й був він і який великий. Германський уряд був тому щасливий, що у вождя сучасної польської держави маршала Пілсудського вона знайшла подібне до свого широке розуміння справи. А німецька влада має волю вибудувати й економічні взаємовідносини з Польщею на основі доцільного співробітництва.

Про ті-ж далекоглядні східні перспективи, що їх європейська політична опінія зв'язала з польсько-германським договором, ні слова ні за, ні проти. Так само ні слова про приятельське наближення до Японії, яке йде так далеко, що японці прирівняні до арійців. Адольф Гітлер чим далі, тим більше виявляє, що він не лише добрий агітатор і промовець, але й добрий — у промовах — дипломат, бо вмів і виразно сказати, що хоче, і так само виразно промовчати про те, про що по обставинах часу треба мовчати.

Таким чином, коли звести до купи обидві промови, наблизити їх тези, то вийде, що ситуація міжнародня, як і була, стоїть перед двома проблемами: в Європі — це упорядкування франко-германських та дунайських взаємовідносин, а в Евразії — упорядкування території ССРСР; в першій проблемі заінтересована лише Європа, в другій — цілих три континенти, бо, як відомо, в ній дуже близько заінтересовані Сполучені Штати, хоч про них і мовчать обидві промови. З цих двох вихідних точок і зачнеться якесь близьке чи далеке міжнароднє майбутнє.

* * *

На засіданні германського рейхстагу, крім схвалення промови Гітлера що-до закордонної політики, вирішена ще, — бувало на протязі кількох хвилин, — одна дуже поважна, можна сказати, історична справа.

Бо-ж рейхстагом, а за ним, зараз-же і тако-ж на протязі кількох хвилин, державною радою Германії, прийнятий короткий, всього в шість параграфів закон, який закреслює всі, що ще zostавалися досі, риси федеративної будови держави. 30 січня 1934 року перестали існувати, як держави, Прусія, Баварія, Саксонія, Вюртемберг і т. ин., а натомість повсталала єдина централізована Германія, в якій вказані колишні держави стали звичайними, рівними одна одній провінціями. Подробиці цієї важливої реформи в законі не вказані, рейхстаг впрост доручив їх владі і вони будуть пізніше оголошені особими декретами. Але зміст і значіння реформ дуже багатобічні. По-перше, це дуже важливий етап по дорозі тої германської, — в часті механичної, — єдності, яка вказана Гітлерівською ідеологією; а по-друге, це тяжкий, а може й непоправний удар по ідеї германського монархізму. Бо-ж історична Германія була федеративною найбільше тому, що це було зв'язано з інтересами численних германських династій. Однині ці династії втрачають якийсь будь-який ґрунт для свого відтворення, в тому числі і династія Гогенцолернів. Несподіваний трохи, але дуже характерний наслідок германської расової політики.

Observer.

З преси.

XII з'їзд КП(б)У не оминув своєю ласковою увагою і «Тризуба». Під час обговорення доповіді Косіора секретарь ЦК КП(б)У М. Попов, виступаючи на боротьбу з «українським шовінізмом», який захоплює все нові позиції, і святкуючи «розгром українського націоналізму», присвячує її «контрреволюційним українським газетам». Згадавши теплим словом «Діло»:

Бачите, з яким запалом вони, ці запроданці польському фашизму, беруть під свою оборону старого комуніста Скрипника!*

оратор переходить до «Тризуба»:

А ось що пише петлюрівський «Т р и з у б» — орган так званого петлюрівського уряду, що тепер систематично провадить кампанію за створення польсько-німецької спілки проти Радянського Союзу:

Постишев у своєму виступі на пленумі підкреслює, що для оволодіння ситуацією виключне значіння мало викриття ухилу Скрипника, який був міцно зв'язаний з націоналістичними елементами в Харкові. У світлі цих матеріялів, факти з діяльності КП(б)У, що не подобались Москві, можна трактувати, як прояв серед комуністичної партії широкого національного руху, явища націоналістичних настроїв, опортуністичних**) до Москви.)*

На Україні по-за нашими однодумцями численними маємо ще ретельних читачів і серед наших супротивників. Дякуючи товаришеві секретареві ЦК КП(б)У за милу увагу і популяризацію поглядів «Тризуба» на з'їзді партії, мусимо проте його заспокоїти: він з переляку де в чому перебільшив нашу роль в міжнародній політиці.

---

*) «Вісті» ч. 17 з 20 січня 1934.

**) Опортуністичних до Москви? Що це — проста помилка чи навмисне перекручення? У нас стояло: «...настроїв, яскраво опозиційних до Москви». «Тризуб», ч. 45(403) з 10.XII. 1933, стор. 18-19.

Хроніка

3 життя укр. еміграції.

У Франції

— Лекція проф. О. Шульгіна в Парижі. 28 січня с. р. на зборах паризької Української Громади проф. О. Шульгин прочитав лекцію на вельми важливу й актуальну тему — про національний провід. Ця лекція являється частиною книги проф. Шульгіна, яка має незабаром вийти, і тому ми подаємо лише тези згаданого доклада.

Аналізуючи шлях, який пройшла українська еміграція, докладчик констатує, що вона знайшла собі провід, бо вона є організованою. Крім того, цей провід завоював уряд УНР, який має на те законне і фактичне право, бо його підпирає більшість української еміграції і він ніколи від провідництва не відмовлявся та завжди його чинно реалізував.

На самій Україні є те-ж численні ознаки того, що українське національне провідництво уряду УНР приймається й визнається. З цих усіх причин ясно, що всі попередні й сучасні спроби зорганізувати якісь нові національні провідництва не мають жадних юридичних підстав ні практичного сенсу, бо вони не можуть мати за собою ні традиції, ні визнання своїх людей, а тим більше чужинців, як не можуть мати за собою і тої роботи, яку вже виконав існуючий уряд УНР.

Беручи все це і непереможні технічні труднощі на увагу, проф. Шульгин ставиться негативно до того, щоб той всеукраїнський національний конгрес, ідея якого тепер жваво обговорюється всіми українськими організаціями, ставив собі за мету утворення яко-

гось нового національно-політичного провідництва. Цей конгрес являється вельми бажаним, але не для створення нового проводу, доцільність якого являється сумнівною, але для консолідації вже існуючого і підведення під нього ширшої бази, тоб-то під уряд УНР, який існує вже довгий час і який своєю активністю і результатами своєї роботи довів, що він життєздатний і сильний. Як фігурально висловився докладчик, «дитину можна породити, але породити її так, щоб вона мала вже й сиву бороду — річ не можлива».

Національний конгрес, стверджує докладчик, може мати велике значіння, але при тій умові що він піднесе значіння існуючого національного проводу і дійсно мобілізує всі українські сили на поміч в тій великій роботі, яку він безпереривно провадить.

Численні слухачі, що зібрались послухати лекцію, нагородили докладчика гарячими оплесками, а голова зборів п. Косенко сердечно дякував проф. Шульгину в імені Громади за цікавий доклад.

— Національне свято в Пон-де-Шерюї. 28 січня с. р. філія Т-ва б. Вояків Армії УНР та Український Гурток в Пон-де-Шерюї влаштували свято 16-ої річниці проголошення незалежності України та 15-ої річниці з'єднання її земель.

Свято було відкрито співом національного гімну, після чого зв'язковий Т-ва та голова Гуртка п. Різників звернувся до присутніх з промовою про значіння нашого національного свята і IV Універсалу та про боротьбу, яку вів і веде далі наш народ за свою незалежність, і закликав усіх українців єднатися коло нашого державного прапора, загартованого в попередніх боях та який

знову поведе націю на останню, рішучу перемогу.

Далі п. Станґрет виконав на скрипці «Не пора, не пора», «Ми гайдамаки» та інші українські пісні, а п. Педенко зачитав спогади п. Рудичева «По першій пороші» та «Голод», виїмок з інсценізації «Україна в огнях», що зробило на присутніх велике враження.

На закінчення свята п. Різників запропонував хвилиною мовчання вшанувати пам'ять всіх, хто віддав своє життя за Україну. На святі переведено було тако-ж збірку на будову Українського Дому в Празі.

Після закінчення свята наші громадяне ще довго не розходилися і згадували минулі події.

— Українська Громада в Крезо. 7-го січня с. р. Українська Громада в Крезо влаштувала ялинку для дітей української колонії м. Крезо і м. Монсо. На ялинці було присутніх коло 50 дітей. Більшість дітей була в українських національних убраннях. Було організовано дитячий хор, який виконав де-кільки українських пісень. Виступав тако-ж хор дорослих. В програм святкування увійшли співи колядок і декламації. Декламації виконали слідуєчі діти: Явдоха Сабардавівна, Іван Бондаренко, Сима Бондаренко, Ната Кравченківна, Анатолій Кравченко, Остап Гавриленко, Оришка Гавриленківна та Петро Таранівський. Декламації їхні викликали велике задоволення у всіх присутніх.

Дітям було рздано подарунки, і вони з великою радістю провели цей святочний вечір. Свято закінчилося колядою дітей — «Добрий тобі вечір, пане господарю...»

Вся українська колонія м. Крезо і Монсо мала повне задоволення з улаштування ялинки і широко дякувала її організаторам.

— З українського життя в Монсо-ле-Мін. 28 січня с. р. відбулися в Монсо-ле-Мін збори «Просвіти», на яких було 28 душ. Прочитано було реферат про значіння 22 січня, а потім обговорили

справу влаштування Шевченківського свята.

Бракує «Просвіті» книжок і газет. Присилають «Просвіті» часом різний агітаційний матеріал, але в ньому нема добра, саме зло, сичання та наклепи. У наших людей голови ще здорові і вони того чаду не переносять. Добре було-б, коли б українське громадянство помогло «Просвіті» серйозними книжками і часописами.

Зібрано на зборах було 54 фр. на Музей Визвольної Боротьби в Празі.

У Польщі

— Свято незалежності у Варшаві. 21 січня с. р. відбулася у Варшаві, організована Головною Управою УЦК, урочиста академія, присвячена 16-ій річниці проголошення державної незалежності України.

Академію було розпочато молитвою «Боже великий, єдиний», яку виконав Укр. Нац. Хор ім. М. Лисенка.

Реферат на тему «4-й Універсал» прочитав п. А. Крижанівський. Говорячи від імені української молодшої генерації, яку породила остання епоха української державности, докладчив схарактеризував патріотизм цієї молоді, її віру в світлу будуччину України і готовність першими стати до дальшої боротьби в слухну годину, бо українська молодь пам'ятає про завдання, які поклала на неї батьківщина, і вона завше готова.

Бадьоро й певно бреніли ці слова в переповненій салі Варшавської Консерваторії, і присутні нагородили його довго невгаваючими оплесками.

Після реферату йшла музикально-вокальна частина академії: соловий спів п. І. Сайка — «Гетьмани» й ин., декламації п. полк. Євтимовича — «За Україну», «Три менти» О. Олесья, гра на бандурі п. інж. М. Теліги — «Запорозький марш» й ин., виступи Укр. Нац. Хору ім. М. Лисенка — «Молитва» з опери «Запорожець

за Дунаєм» та ин. Закінчено академію було співом українського національного гімну.

На академії було тако-ж переведено збірку на Український Дім у Празі. Добровільні датки приймали паніі К. Безручкова та М. Шевченкова.

Академія залишила по собі дуже приємне вражіння,

— 22 січня в Українській Станиці в Каліші. Заходами організації Станиці та околиць 22 січня с. р. влаштовано було урочисте свято незалежності. О год. 12-ій в станичній козацькій Свято-покровській церкві свящ. І. Веливченко відправив урочисту службу Божу, а ввечері, о год. 20-ій, в станичному театрі відбулася урочиста академія.

Академію відкрив заступник голови Правління Станиці ген.-хор. Загородський, а промову виголосив підп. Серета — заступник голова Управи Т-ва б. Вояків Армії УНР. Промовець підкреслив у своїй промові особливе значіння IV Універсалу, день оголошення якого тепер уся українська нація святкує, як своє національне свято.

Зміст промови та майстерність, з якою п. підп. Серета її виголосив, піднесли настрої у присутніх і скріпили їх віру в конечну перемогу в боротьбі за незалежність Української Народньої Республіки.

Далі приємною несподіванкою було ритмічне виконання під спів дитячим гуртком (дівчатка) «Журавлів» та «Боже великий, єдиний...». Аудиторія нагородила дітей дружніми оплесками.

Потім Станичний Національний Хор чудово виконав «За тебе, Україно» — В. Щурата-С. Людкевича, «Коломійки» — народні пісні муз. Лисенка, «Ясне сонце на небі сяє» — Т. Шевченка-М. Лисенка. Приємне вражіння на присутніх зробили декламації: «Скрізь плач» Л. Українки — п. Ярослав Яблонський, «Ланцюги, могили, мури» О. Олеся — п. Л. Герасимчуківна.

На молебні та академії були присутніми представники міс-

цевої польської адміністративної та військової влади.

Г.

— В Українськiм Науковiм iнститутi у Варшавi 31 сiчня с. р. в помешканнi iнституту вiдбувся виклад проф. В. Бiднова на тему

— Академик Микола Петров (а нагоди 50-лiття його «Очерковъ исторiи украинской литературы XIX в.).

— Вiдчити у варшавськом у радiо. 20 сiчня с. р. вiдбувся перший з циклу українських вiдчитiв в радiо, що його виголосив проф. О. Лотоцький на тему «Українське друковане слово».

З березня с. р. проф. О. Лотоцький має виголосити вiдчит про Т. Шевченка. 14 вiтня вiдбудеться вiдчит проф. Р. Смаль-Стоцького на тему «Праця Українського Наукового iнституту в Варшавi», а 9 червня iнж. Є. Гловiнського на тему «Українська економiчна наука».

— Виступ у варшавськом у радiо Українського Національного Хору ім. М. Лисенка вiдбудеться 23 лютого с. р. мiж 17 год. 25 хв. до 17 год. 50 хв.

В Чехословаччині.

— Український Республікансько-Демократичний Клуб у Празі та Українське Об'єднання в ЧСР улаштували 22 січня, в річницю проголошення самостійности та соборности Української Народньої Республіки, урочисті сходи.

Реферат голови Клубу п. проф. М. Славiнського був на тему «Українська державність в світлі міжнародних проблем». Докладчик вважає, що ступiнь національної свiдомостi українського народу, iснування якої колись можна було констатувати лише в невеликих колах української iнтелiгенцiї, досяг такої височини, яка дає право й можливостi здiйснення народньої самостiйности. Національна свiдомiсть iде паралельно з народньою культурою й цивiлiзацiєю, якi сприяють ор-

ганізованості народу й при наявності національної свідомості проводять народ до усамостійнення. Великі ідеї всесвітньої літератури, не зважаючи на репресії большевицького режиму, живуть в українській літературі на совітській Україні так само, як і в українській літературі по-за межами ССРСР, з орієнтацією на Європу, з гаслом через націю до всесвіту. Так само і в педагогічній літературі нашого письменства на совітській Україні панують спільні з нами європейські ідеї. Сепаратизм в літературі остільки змішнів і поширився, що захопив навіть большевицьку українську «головку».

Про національну свідомість еміграції нема чого й казати: нею пройнялися навіть кола наших дітей. Нема чого побоюватися й начеб-то відсутності спільного фронту серед поділеної на партії й угруповання еміграції — прийде державний чин і об'єднає всіх нас в один фронт. Для всіх нас спільне одно гасло — держава мусить бути і все для неї. Це все справи нашого внутрішнього фронту.

Що торкається зовнішнього фронту, то на ньому ми ніколи не зустрінемо ні чинних симпатій, ні платонічної любови, бо їх взагалі в міжнародніх відносинах не може бути. Лише заінтересованість інших держав в нашій існуванні може допомогти нам добитися самостійности. Констеляції держав міняються і кожна з них, в своїх интересах, може бути сприятливою для нас. Але головне—внутрішня підготовка. Ми програли в своїй визвольній боротьбі, бо не були внутрішнє готові для здійснення самостійности. Іноді трапляється, як от у Болгарії, що й при внутрішній невідготованости народ досягає самостійности, але для цього потрібно сприятливий збіг обставин, чого як раз у нас не було.

Навпаки, збігом обставин ми майже не мали в Європі прихильників нашої самостійности. Англія з своїми традиціями дженгельства стала на боці свого

союзника у війні за збереження неділимої Росії, хоч перед війною ворогувала з Росією. Франція була й є за «єдину», бо страх перед Німеччиною примушував її безоглядно в'язатися навіть з реакційним елементом. Америка, з метою паралізувати стало зростаючі сили Японії, те-ж підтримувала Росію. Настроєм проти України сприяє й цілком хибно нам нав'язане германофільство. А проте тільки поодинокі течії у нас германофільствують; до того і сама Німеччина ніколи до нас не виявляла особливої зацікавлености.

Зліпшенню відносин до української справи сприяла еміграція. Вона викликала зацікавлення до України. До того-ж багатьох тривожить момент відродження великої Росії, загрози для всіх держав Європи. Справа повстання самостійної України паралізує цю загрозу. Тому був такий момент, коли навіть Америка хотіла визнати Україну, але японська активність в експансії змінила цей сприятливий для нас настрій. Позиція Італії що-до нашої справи неясна, в усякім разі відродження єдиної Росії паралізує свободу впливів Італії на Балканах.

Взагалі можна сказати, що українська справа увійшла до кол європейських питань. Її вже не вважають внутрішньою справою Росії; вона вже перейшла в ряд справ міжнародніх. Україна перестала бути об'єктом, а робиться суб'єктом міжнароднього права.

Великим щастям української справи є те, що Україна має своє представництво закордоном, що у нас зберігся той уряд, з яким ми покинули нашу батьківщину при відході на еміграцію. Європа має з ким говорити, куди звернутися в нашій справі. Тільки ми та грузини маємо збереженими наш і уряди, і хоч життя поставило ці уряди далеко від краю, але вони послужать обом народам тією ланкою, по якій можна буде дійти з Європи до своєї батьківщини.

Реферат п. проф. А. Яковлева

був на тему «Ідея соборности». Але, на жаль, через хворобу докладчика реферат не відбувся, лише голова Клубу проф. Славінський подав головні точки цього цікавого реферату. Акт проголошення об'єднання обох українських республік проф. Яковлів уважає актом великої ваги. До війни розходження між обома галузями українського народу — українців з Великої України й українців з Галичини — були значно більші, ніж тепер. Мова галицької преси за час нашого зближення так наблизилася до нашої, що часто пізнати не можна, хто пише, чи наддніпрянець, чи наддністриянець. Таке саме вирівняння помічається і в інших площинах нашого національного й культурного життя. Ми сходимося до одного образу, до одного культурно-національного типу. Таким чином, соборність національно-культурну можна вважати вже фактом, хоч до державної соборности перед нами лежить ще великий путь.

На святі, яке збрало велику аудиторію, були присутні й пред-

ставники дружніх нам народів: грузинського й білоруського.

Переведена на святі збірка пожерт на Музей Визвольної Боротьби України в Празі дала коло 300 корон чеських.

Свято закінчилося співом всіми присутніми українського національного гімну. З. М.

В Югославії

— Зустріч Нового Року. Українська Громада в Білгороді влаштувала 13 січня с.р. традиційну зустріч Нового Року.

Під керівництвом пані М. Колесникової ріжнومانітний і цікавий програм виконали пані: Доброхотова, Плотницька, панна Фетисівна та пп. Волошин, Доброхотов, Удовицький, Усаєнко і Цвітанович.

О год. 12 найстарший член Громади п. К. Цвітанович прочитав власного, написаного для цієї нагоди вірша, після чого закликав усіх присутніх заспівати український гімн.

Із співом «Ще не вмерла України» і з вірою в ліпшу будуччину білгородські українці зустріли Новий Рік.

Зміст.

Париж, неділя, 11 лютого 1934 року — ст. 1. Д. Лимаренко. До теми «проблема виховання молоді» — ст. 2. І. Липовецький. П'ята сесія Ради Українського Центрального Комітету в Польщі, III — ст. 3. М. К. 5-й черговий з'їзд Т-ва б. Вояків Армії УНР у Франції, II — ст. 5. O b s e r v a t o r. З міжнародного життя — ст. 8. З преси — ст. 11. Хроніка. З життя української еміграції — ст. 12-16.

«Український Тиждень»

єдиний неполітичний тижневик, що докладно інформує про життя української еміграції в Чехословаччині та про найбільші події з українського життя взагалі.

Передплата: в ЧСР — річно кч. 48, піврічно кч. 24, місячно кч. 4. Закордон — річно кч. 72, піврічно кч. 36.

Адреса редакції й адміністрації: «Ukrainskij Tyzden», Londynska, 76, Praha XII. Tschécoslovaquie.

Редакція і адміністрація: 42, rue Denfert-Rochereau, Paris-V
Tél. Danton 80-03.

Для переказів у Франції: «Le Trident», chèque postal 898.50, Paris.
Адміністратор: Іл. Коссяк
«Селягус» — Комітет.
Le Gérant: M-me Perdrizet.